

Bűntelenül

Hazából kívülrekedtek
tájak, országrészek.
Az erő szétriadt innen,
mint rengeteg inda.

Úton-útfélen
visszahőköltetett nép vagyunk.
A hangyamászta izikkupig se mert
sokáig kimenni a hangunk.

A bűnökért,
amiket nem mi követtünk el,
a csendet kurjantó
határainkon túlról
miránk mutogatnak a gallyak,
mint e hőrcsöglukakkal
alácsatornázott országból
másokra innen az ágak.

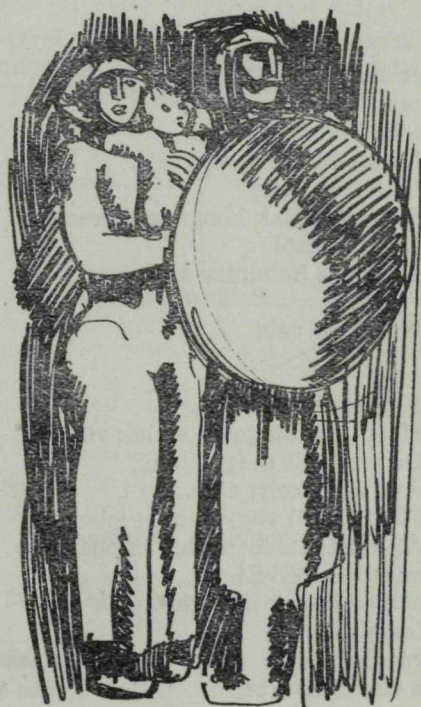
Ugyanúgy bűntelenek,
mint mi, akik még mindig
a múltból ide-hozzánk
öntögetett szemetet
taligázzuk történelmünk
kertaljába.

Az ereszek lógnak a csendbe,
e földeken szétterülő állóvízbe.
De a vétkesek
nem mi vagyunk,
hogy bűntudattal nekünk kellene
függönyözni ablakunk.

A vackáról fölriadt kapa
ordított be az ajtón,
ha trappolva messziről
hadak és hatalmak jöttek.
S elhajtattunk
szuronyt szegező népek ellen.
Egymásnak uszítva kúszunk
a félelmek földjein.

Lélekben voltak itt búvóhelyek,
zugok ellenállni,
hogy legalább mentsük
magunkban a hazát,
amiből majdnem kikoptunk már.
Féltjük hát,
ha csak koszos napszamosok,
cselédek lehetünk is benne.
A láthatár vízlötyöntő árkánál
kuruttyoltak mögöttünk mindig a
nappalok,
amerre lépteink mentek.

De itt éltünk
az egymás bántásaitól rángó
nemzetek közt,
mi is meg-megrándulva
a sérelmekről.
A szelektől hangos országalvégek
hervadt szagában
összeférőn mégis
mindenkivel.

Olvasmányom

Az országot, mint a könyvet olvasom.
Amint fut tekintetem a láthatáron,
a napok dombjain hajszoltak élete
lábnyomukkal leírva a tájon.

Figyelmeztetnek a vidékek,
ahogy lapozom sorra,
a városok mágneses terében
üres falvak hallgatnak elnémulva.

Öregek, vének motoszkálnak csak.
Az ipar vendégmunkásait falun, tanyán
fölszedik hétfőn a távolsági járatú utak.
Sorsuktól megrázó olvasmány hazám.

Irány

A múltat
nem átkozom,
többé nem siratom.
Megácsoltam a koporsót,
feküdjön bele.
S az apámnak lámpával keresett
háza végéről
hívtam a hatalmas ásót,
vigye,
szaladjon vele.

Megfordítottam fejem.
Mögöttem rengeteg emlék világol.
De ami volt megítéltem.
Ami lesz, azért élek.
Fiatalságtól vagyok még lobogós.
Át a héthatárban zúgó nappalokon,
mintha a félvilágon,
hamar jussak messzire.
Irány,
végem elől
a végtelenségbe.

Addig én

Készülődnek ellenünk
nagy világdúló hadi gépek,
tanulják a fegyverek
az ember ellen való mesterséget.

S míg a magasba vezényelt rakéták
gyakorlatoznak az égen,
addig én mentem mosolyainkat,
az örömet védem.

BISTEY ANDRÁS

Az utolsó óra

— Hé doki! Mit nézel?

Sugár lehuppant mellé. A homloka zsirosan csillogott, az arcát sűrű fekete szakáll borította. Három napja nem mosdott, nem is borotválkozott.

A doki arca is borostás volt, és a ruhájából ugyanolyan áporodott szag áradt, mint a Sugáréból.

— Nézd!

A völgyet patak szelte át. Egy nő ment a parti ösvényen. Sugár előre hajolt, a tenyerével ellenzöt formált a szeme fölé, hogy ne vakítsa a napfény.

— Öregem! Micsoda nő!

— Alig látszik.

A főnök néhány méterrel hátrább, a bokrok árnyékában aludt. A doki négykézláb odamászott, elvette mellőle a távcsövet. Először csak homályos foltokat látott, azután kitisztult a kép, és karnyújtásnyira megjelentek a szemközi dombon sorakozó szőlőtőkék.

— Mi van?

Sugár a távcső után kapott, de a doki nem adta oda.

— Megvan!

— Milyen?

Sugár újra a távcső után nyúlt.

— Kicsi — mondta a doki, és félresöpörte a kapkodó kezeket. — Legfeljebb tizenöt éves.

— Add már ide!

Sugár kitépte a kezéből a távcsövet.

— Mit néztek? — kérdezte a rádiós.

— Egy nő megy a patakparton — mondta a doki.

— Egy nő?

— Egy csitri.

— Az mindegy — legyintett a rádiós. — Az Sugárnak mindegy. Teljesen bezsongott, mi?

— Csend legyen ott hátul! — mondta Sugár, de nem fordult meg, és a távcsövet sem vette le a szeméről.

— Inkább segítenél megcsinálni ezt a vacakot.

— Mi a baj? — kérdezte a doki, és átült a rádiós mellé.

— Néha úgy elhalkul, hogy egyáltalán nem hallom, amit adnak.